

КНИЖКА ЧЕТВЪРТА 1931—1932

ГОДИНА XXVII

СЪНЪТЪ НА ПОТОЧЕТАТА

Спятъ въ усойтѣ планински,
Като мънички деца,
Вледенелитѣ потоци
Съ бѣлосребърни лица.

Тъмнитѣ гори ги пазятъ
И имъ пѣятъ нощъ и день,
Сутрина надъ тѣхъ високо
Облакъ спира се румень.

— Тихо! — шепне планината, —
Нека спятъ децата мои
И пазете да не влиза
Вѣтъръ въ тъмнитѣ усой!...

И сърнитѣ диви, плахи,
Леко бродятъ околъ тѣхъ,
Веселитѣ самодиви
Спиратъ кръшния си смѣхъ...

Елинъ Пелинъ

